

Divi Josephi ad Laurentinas Aedes, ubi gentilitium sepulchrum est familiae Cortesiae, ibi gentium praecipuae; hac eadem familia pie volente, ac generose invitante, cineres jacent Joannis Francisci Iragorrii. Sacerdos, ejus olim familiaris, et conscientiae Moderator, qui Romae commorans, vocatus fuerat, animam agenti astiturus; etsi nulla mora itineri se se commiserit, eo tamen pervenit tempore, ut vita jam functum comploraret. Porro quicumque potuimus cominus perpendere viri hujus praeclarissimas dotes; lacrimas etiamnunc tribuimus, amoris, et venerationis monumentum.

JOSEPHUS BELLIDUS.

Satis in Mexicana Provincia notum est, ac singulari veneratione habitum Josephi Bellidi nomen, cui Granata in Hispania patriam dedit; vitam autem decimo Kalendas Quintiles, anno post millesimum septingentesimo, praeclarissimi genere Parentes Eugenius Bellidus, et Florentina Sanchezia, qui uterque Senatores Regios in gentilitio sanguine numerabant. Ut familia vero, ita et pietate illustres erant: proinde puerum Josephum pene ab incunabulis ad religiosos mores, et castum Dei timorem instituerunt. Ut primum visus fuit ad eam aetatem pervenisse, in qua mentem litteris posset advertere; Magistris erudiendus traditur, a quibus grammatica rudimenta edoceretur. Et hic occasionem habuit propius accedendi, et pene familiari consuetudine agendum Emmanuele Padiali, Baetico illo Socio, cui percelebre nomen erat ab eximia pietate, moribusque castigatissimis: quam sane consuetudinem, quoad vixit Josephus, bonam suae pueritiae fortunam vocabat; ut etiam memorabat non sine grati animi significatione postremum amplexum, quo vir ille pius Granata proficiscentem peramanter impertivit. A paternis laribus excessit anno aetatis quarto decimo, vocatus a Patruo Stephano Bellido, qui Pontifex

rix moderabatur Palentinam Ecclesiam, Hic profecto cum a Josephi pueritia mature prae-
 novisset, quantus esset ingenio, et vitae san-
 ctimonia futurus adolescens; illum animo desti-
 narat, qui, quod clarum acceperat gentilitium
 nomen, illustrius aliquando redderet Ecclesiae
 dignitatibus. Itaque ad eos, quos vocant Mi-
 nores Ordines, volentem, et sane meritis com-
 paratum promovit; Ecclesiastico jam tunc pro-
 ventu ditavit; ac de ipso informando ad aulae
 Sacerdotalis negotia, diligentissime curavit. Sed
 nimirum quem ad mundi honores, et caducam
 excellentiam instituebant homines; hunc sibi
 consecrandum Deus in religiosa tenuitate dele-
 gerat. Aetate, ac virtutibus crescentem juve-
 nem vocabat ad se Supremus rerum Arbiter,
 et salutis aeternae cura tacite injecta, miseri-
 cors invitabat, ut hominum pollicitationes, mun-
 di splendorem, aulicorum delicias, inopi tem-
 perantiae, contemptaeque demissioni posthabe-
 ret. Nec incassum hae Numinis voces ad Jose-
 phum, qui liberali, pronaque in pietatem na-
 tus indole, jam ab eo tempore ad quaerenda
 coelestia festinabat. Utique statim ab exacto
 philosophiae curriculo, Jesuitarum numero ad-
 scribi enixissime postulavit. Aegre consensit
 Patrus Pontifex, aegerrime Parentes, qui de
 familiae amplitudine, a juvene tanti meriti adau-
 genda, ingentem spem enutriebant. Utcunque
 tamen illorum venia exorata, Villagarciam con-
 tendit, ubi ad ulterioris Castellae Socios adle-
 ctus, tirocinium exorsus est sexto Kalendas Ma-
 jas,

jas, anno saeculi praesentis duodevicesimo. Bo-
 ni ominis auspiciis fuere virtutes illae, quibus
 ornatus illico tiro comparuit: tempestivum enim
 silentium, oculorum modestia, christiana demis-
 sio, fluxarum rerum contemptus, meditationum
 studium, quibus excellere in ipso religiosae vi-
 tae exordio visus est, mirifice juvenem exorna-
 bant: quas omnes virtutes adeo constanter co-
 luit diuturnae aetatis tempore, ut hominis ap-
 prime probi, ac Deo chari perfectissimum exem-
 plar evaserit. Enitebat etiam insignis ejus pie-
 tas in Mariam Reginam Virginum, quam et sin-
 gulari amore prosequi ab illis initiis didicerat,
 et nullo non officio tentabat sibi Matrem de-
 mereri. Anno ineunte tirocinii secundo, scrip-
 tum sua manu signavit, quo tantae Dominae
 perpetuo famulatu ultro semet obstringebat,
 infimisque precibus ipsam obtestabatur, ne par-
 vulum donum gravaretur accipere. Hodie sunt
 apud me autographae istae, quas ille suae ser-
 vitutis testes litteras appellabat; eoque pietatem
 redolent, ac talibus indiciis exaestuantis in cor-
 de amoris conceptae sunt, ut nullus admiratio-
 ni sit locus ad suavitatem illam, qua perfundi
 videbatur, quoties in sermones de Maria Vir-
 gine incidebat.

Maxima cum laude biennio exacto, quo
 Societatis tirones probabantur, Methimnam Vac-
 caeorum jubetur contendere, philosophiae peri-
 culum subiturus: in quo quidem periculo cum
 se Magistris, ut pro illa aetate, probasset egre-
 gie instructum philosophicis cognitionibus; con-
 tinuo

tinuo ab hisce naturalibus ad Theologicas persequendas vertit animum. In eo Collegio, ut Granatae Padialem, virum alium virtutibus perillustrem destinavit Bellido Deus: quo nimirum dum studia Divinae Scientiae ad exercenda olim Societatis ministeria referebat, exemplo ferventissimi Socii ad excelsae perfectionis amorem excitaretur. Erat hic Petrus Calatajudius, in eodem Collegio tunc temporis Minister, nulli postmodum per Hispaniam universam non cognitus, ingentibus laboribus Apostoli nomen sibi meritus: quem virum ut nos etiam Bononiae novisse, communi calamitati debemus; ita et in eadem urbe ante annos fere sexdecim vita functum, cum Sociis omnibus comploravimus. Quid commercii divini per eos dies fuerit inter duos illos adeo consimiles eadem virtutis conformatione viros, nescimus omnino; id tamen certum est, maturiori aetate Ministrum junioris Josephi virtutem magnificisse; quod utique probavit, cum exulem exul, senem senior, maximis laetitiae signis post longam annorum seriem Bononiae amplexus est. Hujus fortasse adminiculo ad exequendam cogitationem, quam ante dies aliquot fovebat, erectus Josephus fuit: vocari enim credebat, ut longe ab amicis, a Parentibus, a patria dulcedine, sequeretur invitantem Deum, ac totum charitatis ardorem percupidus verteret ad disseminandam inter Ethnicos fidem christianam, remotosque populos ab errore ad rectam semitam traducendos. Rem hanc magni momenti maturo judicio cum perpen-

pendisset, voci tandem obtemperavit, quam Divinam existimabat; et nihil commotus ad acerbum dolorem, quem nobilissimae cognationi afferre posset inopinatus hic nuntius; mentem aperuit suam Generali Societatis Praeposito, demissis precibus efflagitans, ut ad Americanam quamlibet Provinciam Socius numeraretur. Annuit postulanti Supremus ille Sociorum Magistratus, et fausto Novae Hispaniae auspicio ad Mexicanos adscribitur. Ut primum data fuit opportunitas, egregie vicit naturae motus, patrio solo valedixit, ab Hispania solvit, et secunda navigatione proventus, in Mexicanum regnum transductus fuit, quod laetus ille attigit, tanquam sibi commissam divinitus vineam, perpetuo sudore vultus excolendam.

Statim a mari Mexicum immittitur, in Collegio Sanctorum Petri, et Pauli absoluturus Theologiae cursum, quem abruperat; post cujus tertium annum Sacris initiatus, in animorum salute desudare coepit, atque alacrem dare operam sacro Confessionum ministerio. Post alteram Theologiae annum, non vulgaris ingenii nomen consecutus, ad Angelopolitanum Sancti Spiritus Collegium proficiscitur, ubi denuo Socii probabantur post elapsa studia, pluribusque pietatis exercitationibus ad animi fervorem excitabantur. Et hic Josephus tanta morum gravitate, iudicii que maturitate visus est; ut aetatis anno vix duodetrigesimo, Divi Ildephonsi Ministerium suscipere imperaretur. Aestimabatur hoc munus momenti maximi: quoniam Di-

vi Ildephonsi Ministro Socii credebantur juvenes a tirocinio recens venientes; quo nimirum tempore, solutis arctissimae vitae vinculis, primum illi experiebantur erumpentes motus animi, atque avita mala juventutis; quo etiam tempore incipiebant in mundi theatrum prodire, ad externos verba frequentius facere, cognatos domi visitare, sui quodammodo juris esse, ac rem, ut ajunt, servare suam. Equidem audivisse memini probatissimo judicio virum, qui palam affirmabat, quales ibi juvenes instituerentur, tales deinceps per totum litterarium stadium adulescere, tales etiam senescere per universa Societatis ministeria. Proinde opus eo loci habebant juvenes expertissimo Duce, qui novo constitutos in praelio militarem hanc artem edoceret; ut hic tempestive fugerent; ut ibi ad hostem imperterriti accederent: generatim qui procedentibus in solem, et pulverem, rationem demonstraret utendi armis illis, quae tanquam in scholae umbraculis tirones audierant. Josephus, quanquam aetas muneris gravissimo non videretur idonea, religiosis tamen moribus, et senili considerantia supplebat abunde illa omnia, quae longo annorum usu comparantur; et in tanto administrando officio talem se praestitit juvenum Ducem, ut in Societatis legibus observandis maxime invigilaverit, et prudentis gubernationis indicia non leviter dederit. Annum hic expleverat, cum renuntiatur Magister, qui externis pueris philosophiam traderet Anticariae in Mexicanis; quod Magisterium secundo etiam

trien-

triennio ad Angelopolitanos exercuit. Utroque diligentissimus explanavit quaestiones illas, quam puerorum captui difficiles, tam operosas Magistro; qui tamen nulli parcebat vigilantiae, ac labori, ut alias ad scientias disponerentur auditorum ingenia, quae tunc per vespres, et salebras incedebant. Neque dum litteris imbuebat juvenes, a Christiana, et civili ipsorum institutione abstinebat; quod probe intelligebat potissimum fuisse Lojolae propositum, cum Socios voluit intendere adolescentibus educandis. Hac usus diligenti accuratione, discipulos informavit, qui claruere postmodum in litteraria, et civili Republica; praesertim Anticariae florentissimos habuit ingenio, et pietate auditores; quorum qui primos tunc honores adeptus est Josephus Carolus Aguerus, Jacobaeus Eques, nobilissima gente natus Mexici, post philosophicam eam laudem translatus ad Patrum, CaesarAugustae in Hispanis Pontificem, ibi gentium peramplo Sacerdotio donatus est; verum cum ad promerendum in armis, natura pronum se diceret, Ecclesiastico splendore posthabito, ad militaria signa se contulit; et in Regios Custodes, quos Hispanos dicunt, adlectus, cum multa hic stipendia meruisset, promotus ad militares gradus vel praecipuos in Hispaniis, tum Veteri, tum Nova; Dignitatibus, et Praefecturis cum singulari laude integritatis, et abstinentiae summae functus est: donec Valentiae in Tarraconensibus diem obiit supremum, atque ob eximias ejus dotes, et praecipuam pietatem

T 2

tatem communibus bonorum lacrimis parentatum illi fuit.

Vix ab hoc munere tradendae philosophiae cessaverat Bellidus, cum Thologiae Magister designatus, ire iubetur in Novae Galleciae urbem principem, quam Guadalaxaram appellant; quibus incolis (quod ipse multis post annis grati animi significatione memorabat) sane fuit quamcharissimus: quanquam enim in cubiculi silentio libentissime celabatur; nihilo tamen secius et ratione Magisterii, cui sollicitam navabat operam; et ab assiduitate in poenitentiae tribunali; et a sacris orationibus, quibus et clarum nomen, et ingentes plausus promeruit; latere certe non poterant hominis dotes, quae ipsi cunctorum ordinum benevolentiam, et virorum pietate celebriorum amicitiam, et familiaritatem ubilibet conciliarunt. Conciliaverant in Vaccaeis, ut vidimus, Calatajudium; conciliaverunt Tepotzotlani, ut videbimus, Marquezium; Angelopoli Lizardium; conciliaverunt et hoc tempore, cum Guadalaxarae Magistrum ageret, Felicianum Pimentelum, Sanluisiensem in Potosinis Novae Hispaniae, Socium in Neogallaecis per celebri imprimis fama; quem et a vitae sanctimonia, et a gestis in Reipublicae bonum, et a dexteritate agendi, et a communibus in se omnium studiis, et a relictis publicae utilitatis monumentis perinsignem nunquam non laudabit Mexicana posteritas. Hic fuit ille Pimentelus, qui praeter alia magnanima facinora, solus quidem, nullo humano patrocinio

suf-

suffultus, contra universorum spem, mirantibus cunctis veluti ad prodigium quoddam, a fundamentis magnificentissime condidit, constituit, Regiaeque, ac Pontificia auctoritate firmavit amplissimum sacrarum Virginum gynaeceum, quibus Monicae, Augustini Matris, et nomen, et virtutes addixit. Huic Pimentelo discipulus erat, Magistro certe non inferior, Joannes Riosius, Gaditanus, qui ab opulenta mercatura vocatus ad Clerum, totum se se Feliciano tradidit in virtute formandum, a quo miris modis primum severe probatus, deinde sub tali disciplina Sacerdos initiatus, vitam sanctissime peregit, ac Pimentelo fuit in rebus agendis eximius administrator, et procurator. Quo in ministerio mirum erat, hominem praegrandi statura, ingenti, atque ampla crassi corporis mole, hac illac asello insidentem per universam provinciam, per frigora, per aestus circumvagari, quo mendicata stipes in fabricam Sanctimonialium, quas diximus, conferretur. Joannes hac mirabili vitae ratione, prodigialiter etiam a malo genio divexatus, incredibili patientia, et quibusdam obedientiae tanquam miraculis, aetatem egit meritis plenam ad postremum usque spiritum, atque eodem, quo Pimentelus, loco sepultus est, parique honore utriusque imagines posteris conservantur. Hoc illustre virorum par, Bellido amicissimum Guadalaxarae fuit, quorum familiaritate, atque exemplis ad sublimem sanctimonialiam maxime incitabatur; nec sine summae venerationis verbis illos postmodum appellabat.

T 3

Exa-

Exacto cum laude biennio ad Guadalaxa-
rensens, pro eodem Theologiae Magisterio ad
Angelopolitanos revocatur in Divi Ildephonsi
Collegium. Et hic etiam adhaesit amicitiae san-
ctae vinculis alteri viro sanctitate clarissimo, An-
tonio Lizardio, Anticariensi in Novohispanis,
ejusdem Collegii ad multos annos Ministro.
Quem Lizardium ut universi coluere, sic Bel-
lidus maximis laudibus praedicabat tum a sin-
gulari ejus prudentia; tum ab egregia tempe-
rantia; tum ab litterarum cognitione, quam vir
animo demississimus occultebat industrie; tum
vero ab legum Ignatianarum intelligentia, et
observantia; ob quas quidem, aliasque animi
dotes, et virtutes ubique palam assererat, Li-
zardium cum primis Ignatii Sociis omnino con-
ferendum. Adeo viros ubilibet suorum tempo-
rum eximios Bellido contubernales, et familia-
res destinabat Deus! In hoc Divi Ildephonsi
Collegio Magistri pietas, et ingenium magis,
magisque coeperunt splendescere: ut profecto
affirmari possit, existimatum adhuc fuisse, non
eum, qui reapse Bellidus erat magnanimae vir-
tutis, et profundissimae doctrinae. Quod ludi
litterarii est, ingenti rationum vi firmatas, et
mire dilucidatas theses dictabat auditoribus con-
scribendas, quas accurata meditatione secum
tacitus in suis lucubrationibus eolverat: pro-
ponebat fideliter, atque enodabat feliciter argu-
mentationes, quae propugnatam sententiam im-
petebant. In publice defendendis thesibus, ma-
gnificiebat adversarium; cui clare, ac nudis
ratio-

rationibus, nihil quaesitis verborum pigmentis,
respondebat. In argumentando, sive in dome-
stica palaestra, sive in externis, modestus qui-
dem erat; efficaciter tamen urgebat ad inve-
stigandam veritatem. Ita passim per totam ur-
bem inter primi nominis Theologos habebatur.
Nec minori fuit laude per ea tempora inter
Christianos oratores: ejus enim facundia ita ju-
cunda erat Angelopolitanorum auribus, ut ubi-
que invitaretur, tum ad explananda Fidei my-
steria, tum ad coelestium laudes in solemnibus
praedicandas. Nunquam vero suggestum ascen-
debat, quin prius in cubiculi solitudine ad Dei
conspectum, quae publice dicturus esset, serio
meditaretur; atque intenta precatione vim, et
efficaciam suis verbis ab eo, qui dare unus po-
terat, flagitaret: ut omnino videretur, non se
hominibus placere, aut ab oratione laudem sibi
quaerere; sed Dei, et animorum negotium ala-
criter, ac temperanter agere. Bellidum Orato-
rem ut libentius audirent homines, praeclarae
illum tum a natura, tum ab industria dotes
exornabant: gravibus enim erat sententiis, pro-
fundis cogitatis, robusta eloquentia, gestu mo-
destissimo, praegrandi statura corporis, digni-
tate vultus decora, voce non quidem gratissi-
ma; sed tamen ad movendos animos apprime
composita. Haec docendi in ludo, et in con-
cionibus dicendi munera, quae magno civitatis
plausu Bellidus exercebat, nihil ipsum impie-
runt, quominus confessionum more christiano
excipiendarum laboribus assiduam, atque inten-

tam daret operam: et cum videretur veluti divinitus auctus dono moderandi conscientias, ipsasque salutaribus monitis per semitam virtutis rectissime dirigendi; mire ad illum confluebant homines ex omni ordine, qui suum consilium in poenitentiae tribunali perquirent. Ad Virgines Deo dicatas in pietatis institutionibus adjuvandas, idoneus inprimis judicabatur. In Angelopolitano puellarum Collegio, cui Sanctae Rosae nomen, pene omnes illae Virgines in Josephi disciplinam, et gubernationem conveniant; cujus et pia dexteritas in virtute depingenda pulcherrimis coloribus; et acuta solertia in tractandis, et suaviter coercendis animorum motibus; et castigatissimi mores, quibus praestabat se se perfectionis exemplar; adjumenta fuere maxima, quae complures ut ex illis Virginibus, ita etiam ex universa civitate ad vitam plane caelestibus dignam perduxerunt. Ejusdem pariter consilia multum valuere, ut hoc puellarum Collegium, anteacto saeculo conditum a perillustri Sacerdote Dominicanae familiae, cui cognomen Andia, in coenobium Virginum solemnibus votis Deo sacrarum, anno saeculi currentis quadragesimo erigeretur, et subinde in eam exquisitissimae virtutis normam deveniret, ut possimus gynaecium istud Jesu Sponsi delicias jure merito appellare. Harum Virginum primam Moderatricem, Mariam a Jesu nuncupatam, Bellidus gubernavit; utique foeminam vaticinationis dono, coelesti sapientia, et portentis nonnullis venerandam: cujus postea vitam typis ille posteritati mandavit. Ad

Ad plures annos unus ille suffecerat tot muneribus accurata diligentia exercendis; cum, ineunte Provinciae gubernationem Christophoro Escobario, Tironum Magisterium Bellido defertur, qui nondum quadragesimum tertium aetatis annum expleverat. Quanto autem merito ad hoc momenti gravissimi officium ascenderit, luculentum fuit testimonium Josephus Genovesius, qui tunc ab eo munere cessabat. Demonstravimus alibi, qualis fuerit Panormitanus iste, modestia egregius, carnis maceratione insignis, Divinarum meditationum studio percelebris, Fide in Numen reverenti clarissimus, ad animos excolendos coelesti lumine inprimis ornatus. Hic ergo cum audiisset, quis mitteretur sibi successor, aperte asseveravit: *Plures fortasse reperiri Socios tanto dignos Magisterio; aptiorem autem Bellido neminem quidem in universa Mexicana Provincia.* Et certe adivit hanc Dignitatem cunctis instructus dotibus, quae pro tironum Moderatore desiderantur: nam ultra pietatem, et doctrinam, quibus exellebat inter primos; erat etiam sagacitatis incredibilis ad dignoscendos hominum affectus vel a primo congressu, et fere dicam, ab ipso corporis gestu, et motione; vim persuadendi habebat, ingenitamque prudentiam, ac dexteritatem ad tractandos animos, et eos, quos vellet, dirigendos; erat pariter ingenii natura facilis, et festivae comitatis, quae sibi omnium benevolentiam, nihil a debita ipsius auctoritati reverentia sejunctam, conciliabat. Hanc tamen facilitatem (fatendum enim est,

est, ne fidem historiae videamur corrumpere) post aliquot gubernationis annos omnino deposuit, vultumque apud Subditos asperum, atque ad severitatem conformatum supercilium, contra quam nativa indoles erat, induere visus est. Nullum uspiam tractabat asperis verbis; pauca tamen dispensabat, eaque fere, quae prae reverentia timorem incuterent. Fortasse talem se praestitit, quod perperam metueret, ne vultus affabilitas ansam praerberet evertendae domesticae disciplinae, custodiae legum enervandae. Id ego cum cogito, nihil sane deficio a praeconcepta veneratione, ac studio in virum excelsis virtutibus ornatum, atque ab illis Numini sine dubio charissimum; sed continuo ploranda mihi occurrit mortalis infirmitas. Nimirum ut nullam novimus humanam sortem, quae a malis liquida sit, et sincera; ita nulla est in homine sanctitas, vel eximia, omnino ab erratis, aut certe a falsis opinionibus libera! Quod autem ad tirones attinet, illos optime Bellidus erudit, ad Lojolae mentem ipsorum mores informavit, salutaribus tempestive adhibitis consiliis ad religiosam perfectionem provexit. Siquid reprehensione dignum in ejus notitiam veniret, non praetermittebat ad noxium verba facere; longe tamen aberat a Subditorum factis nimium curiose investigandis; Augustini consilium libentissime secutus: *Corrige, quae videas; ne videas, ut corrigas.* Illud etiam Lojolae effatum persaepe memorabat: Unumquemque duci debere ad virtutum perfectionem interna charita-

tis lege, quam Spiritus Sanctus in cordibus nostris insculpit. Proinde abstinuit semper a novis ferendis legibus; et exemplo magis, quam verbis, imperabat. In illo virtutum plantario, ubi tot juvenes primis pietatis ardoribus agitati, se se mutuo ad coelestem vitam instimulabant; nullus erat tam fervidus, atque in observanda domestica disciplina sollicitus, qui mane in Sacellum contendens pro quotidiana meditationis hora, Moderatorem a multo tempore orantem genibus flexis in Sacrario ipso non inveniret. Primus aspiciebatur Bellidus, quoties ad religiosam temporis distributionem vocabat aes campanum; ut primus erat modestia, primus etiam silentio. Potissimum hortabatur tirones ad solidum pietatis aedificium extruendum; et ferventissimis instabat verbis, nihil ea curanda, quae virtutes quidem apparent extrinsecus; intus autem si prospexeris, inania simulacra sunt. In domesticis illis ad tirones concionibus mirabilem, et efficacissimam facundiam profundebar, et nunquam non compositam ad motus animi excitandos. Haec egomet audivi a quodam ejus temporis tironem: *Nulla erat Bellidi ad nos dicentis oratio, quae non animos inflammaret; nulla, quae non permoveret ad eas desiderandas virtutes, quas laudaverat, aut ea fugienda errata, quae incesserat.* Hoc tanto tironum Magistro, Minister ipsorum renuntiatus est Augustinus Marquezus, quem eximia sanctimonia virum separatim descripsimus. Atque ut ignem igni si adjeceris, flamma consurgit vehementior; ita duo

illi Divino amore praeusti homines, alter ad alterius proximitatem, maximopere in virtutibus increverunt. Equidem beatos dicam tirones, quibus contigit eodem habere tempore Ministrum Marquezium, Bellidum Magistrum. Videbantur hi athletae gemini, qui sponione se mutuo lacerassierant, uter utrum et mente ad Superos intenta, et pluribus meditationis horis, et demissa modestia, et voluntaria inedia, et acerba qualibet castigatione corporis antecelleret. Se se invicem in quotidianis fovebant colloquiis, atque ad ulteriores in perfectione progressus incitabant. Id autem discriminis erat inter utrumque, quod Marquezius in suammiet carnem austerus, auctor etiam aliis erat (non importune quidem opinionem intrudendo; sed certe austeritatis exempla tempestive laudando, atque ad ea imitanda suaviter cohortando) ut inedia se, ac flagellis affligerent; Bellidus autem in se crudeliter insaeviens, tenerae aetati macerationem duntaxat permittebat.

Talis fuit Josephus ad septem annos, et menses aliquot, quibus tirones gubernavit; a quo dein munere ad Zacatechos missus est, Collegii Sociorum Moderator. Ibi autem triennium de more non exegit: nam post annum vocatus Mexicum, ubi jure suffragii Rectores omnes interesse debebant celebrandis Comitibus, quae domestico vocabulo *Procuratoria* consueverant appellari; designatus est ipse Bellidus viae comes Joanni Francisco Lopezio, quem ad Hispanam Regiam, et Romam Comitibus dixerant

rant Mexicanae Provinciae Procuratorem. Bellidus, celebrato Conventu, Tepotzotlanum recessit, praestolaturus viae tempus, quam sibi arripiendam esse non tutum existimavit, nisi sacris meditationibus per dies octo praemuniretur. Ut navis fuit opportunitas, terrestri primum itineri, deinde navigationi se dederunt, atque immenso transacto pelago, cum Gades appulsi fuissent; nec patriam Bellidus attigit, quod sane poterat, nec familiam clarissimam salutavit. Matritum recta pro expediendis Provinciae negotiis, atque inde Romam contenderunt; mirantibus universis, ad quos illi diversabantur, modestam, religiosam, atque urbanam Bellidi consuetudinem. Et a pluribus quidem tam grato virtutum odore ut acquisivit sibi reverentiam, atque ad longos annos amicitiam; ita et bonum nomen Mexicanorum, quibuscum tot annos vixerat, apud externos confirmavit. Id enimvero suspiciendum maxime omnes arbitrabantur, quod homo ab altero veniens orbe, nihil moveretur ad Europae magnificentiam curiosis oculis perlustrandam. Ad sacras Aedes invisendas, ad sanctorum cineres veneratione colendos, et quidquid pietatis monumentum est, omnino promptus domo videbatur egredi; odor vero, et amoena viridaria, magnificenter constructa suburbana, decora palatia, deauratae rhedae, marmorei fontes, conspicuae imagines, et sexcenta id generis, quae plurium venustissimae Europae civitatum, Regiarum praesertim, majestatem constituunt; nec minimum qui-

quidem ipsius curiosos oculos titillabant, neque vero unquam suamet sponte illa intueri dignatus est. Interea vero piratus erat quocumque pergere, ut primum appareret imperantis Procuratoris voluntas; et Lopezio postmodum aperte ad omnes narrante, intellectum est, Bellidum immenso illo itinere, ac dururnis ad Socios Europaeos mansioribus, totum se ad ipsius Lopezii arbitrium, nutumque accommodasse. Neque id solummodo, cum Procurator iuberet ex munere; sed in minimis quibusque rebus, quae inter individuos vitae quotidianae comites causa solent esse diverse opinandi, Lopezii voluntatem rimari tentabat, ut eo semet etiam propensum componeret. Quod profecto, sine ingenti de suis animi motibus victoria, obtinere non poterat; cum de conciliandis ageretur ingeniis, toto coelo a natura inter se dissimilibus.

Provinciae tandem restitutus, cum summa omnium laude peregisset, quae Socii complures proficiscenti ad Europam commiserant, Professorum domus Praepositus creatur, quam triennio gubernaret. Erat Praepositi munus, praeter domus administrationem, vices agere Provinciae Praesidis, quoties hic, officii partes impleturus, abesse Mexico tenebatur. Eo toto tempore Bellidus, qua vigilantia domesticis rebus, eadem intendebat expediendis negotiis aliunde insurgentibus. Magnum quidem christianae prudentiae, ac solidae pietatis nomen per universam Provinciam sibi comparavit eo triennio: quo de-
mum

num elapso, ad praecipuum Sanctorum Petri, et Pauli Collegium regendum appellatur. Erudiebantur ibi ad sacram scientiam, morumque doctrinam Socii juvenes, qui ferme ad quinquaginta, et interdum eo amplius, numerabantur. Erant ejusdem Collegii contubernales Magistri tredecim, quorum quatuor pro Sociis ipsis tradenda multiforimi Theologia; tres pro adolescentibus externis philosophiam edocendis, cujus auspicando curriculo singulis annis dabatur opera; sex reliqui pro pueris instituendis in rhetorica, poesi, constructione latina, et grammaticis infimis. His adiciebantur, qui studiorum praefecturam tenebat; qui litterariam lauream egregio merito adeptus, doctrinam Suarezii explanabat Magister in Regali Academia; qui tribus ibi constitutis pro Mariae Virginis obsequio Sodalitatibus praeerant; qui Divinam annuntiantes legem, pagos peragrabant finitimos; qui per urbem ultro, et citro cursabant pro sacris confessionibus operarii; demum pro recuranda domestica, et vitae quotidianae ministeriis nonnulli Adjutores. Facile intelligitur, in tanta munerum varietate, ac Sociorum multitudine, invigilandum esse Moderatori summa sollicitudine, atque alacritate, ut suam unusquisque Provinciam ad praescriptas obiret leges. Bellidus ex cubiculi solitudine plura intelligebat, plurima odorabatur, omnibus providebat. Firmissime persuasum habebat, minime oportere, ut, qui Superior est, intime accedat, subditorum exploraturus actiones; at quemadmodum